ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ — ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκοίταζε μὲ ἀθῶα μάτια τὸ νομάρχη καὶ τὸ δήμαρχο καὶ ἐβεβαίωνε ὅτι τὸ φόρεμα ἦτανε δικό της, ὅτι δὲν τὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ πουθενά.

Θσωμένος σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ποὺ τὸ ἔκρινε ἀσήμαντο, ὁ νομάρχης, ρώτησε τὸ κορίτσι ποιὸς τῆς εἶχε δώσει τὸ φόρεμα.

Ἡ Ζωὴ ἀποκρίθηκε, ὅτι τῆς τὸδωσε ἕνας περαστικὸς ἀπὸ τὸ δάσος. Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια. Ὕστερα ὁ δήμαρχος πῆρε ἰδιαιτέρως τὴν Τουσαίν, γιὰ νὰ τῆς δώση νὰ καταλάβη πόσο ἐνοχλητικὴ ἦτανε σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ ἡ δική της ἀπαίτηση.

Ἐνῶ γινόταν αὐτὸς ὁ διάλογος, ἔφτασε ἡ δεύτερη ἀπάντηση τοῦ Ὑπουργείου, ὄχι λιγώτερο κατηγορηματικὴ ὀπὸ τὴν πρώτη

«*Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου. Κανονίσατε τὴν ὑπόθεσιν σήμερον καὶ ἀποστείλατε τηλεγραφικῶς ἀναφορὰν Ἐνεργήσατε μετὰ περισκέψεως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸν ἰατρὸν Ὀνορᾶ!*»

Εἶνε εὔκολον νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ὅτι οἱ νέες αὐτὲς ὁδηγίες δὲν ἔφεραν καμμιὰ βοήθεια στὴν ἀμηχανία τοῦ κυρίου Ντελωφός. Ἤτανε φανερὸ ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἤθελε νὰ τοῦ ἀφήση ὅλη τὴν εὐθύνη.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ νομάρχης ἔκρυψε τὴ στενοχώρια του καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἀποφασιστικὸ στὴ Ζωή:

— Νὰ πῆς στοὺς ἀδελφούς σου ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν δέχεται νὰ συζητήση μαζί τους, παρὰ μόνον ἂν τὴν ὑπακούσουν. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τοὺς δίνω ἐντολὴ νὰ παραδοθοῦν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας θ' ἀποφασίση κατόπιν. Πρὸς τὸ παρὸν εὐαρεστεῖται νὰ τοὺς δώση τὸν καιρὸ νὰ σκεφθοῦν ὥς αὔριο τὸ πρωΐ. Ξέρετε καλά, ἂν σκοτώσουν τὸ γιατρὸ Ὀνορᾶ, θὰ τιμωρηθοῦν αὐστηρά... Καὶ τώρα πήγαινε!

Ἡ Ζωὴ ἔφυγε χωρὶς νὰ βγάλη τσιμουδιά. Καὶ μόλις τὸ κορίτσι ἀπεμακρύνθη, συνεκροτήθη ἕνα μικρὸ πολεμικὸ συμβούλιο μὲς στὴ σάλα τοῦ Ρουμπιόν.

Ὁ νομάρχης εἶχε τὸ σχέδιό του. Ἀφοῦ τὸν εἶχαν διατάξει νὰ ἐνεργήση «*μετὰ περισκέψεως*», θὰ ἔβαζε κι' αὐτὸς εἰς ἐνέργειαν τὴν πονηρία καὶ τὴ δύναμη. Ἤδη εἶχε πραγματοποιήσει ἕνα μέρος τοῦ μακιαβελικοῦ του σχεδίου, μηνύοντας στοὺς Βωτρέν, ὅτι θὰ τοὺς ἄφηναν ἥσυχους ὡς αὔριο. Φαινομενικῶς θὰ ἔδινε διαταγὴ στὸ στρατεύσεια νὰ μὴ κινηθῇ. Κρυφὰ ὅμως, κατὰ τὶς δύο τὰ μεσάνυχτα, ὁ στρατὸς θὰ διετάσσετο νὰ κυκλώση τὸ δάσος. Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ δὲν θὰ βρισκόντουσαν βέβαια πολὺ μακρυά. Ἀποδειξις τὰ ἐπαναλημμένα πήγοινε-κι' ἔλα τῆς Ζωῆς.

Μολις νύχτωνε, ὁ στρατὸς θὰ προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὸ δάσος, σχηματίζοντας ἕναν κύκλο ποὺ θὰ εἶχε ὡς κέντρο τὴν κοιλάδα τῆς Μοαμπῆ.

Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ δήμαρχος εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους, ὅτι δὲ θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ ἑξοχικὰ μέρη καὶ ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ κλεισθῇ καθένας σπίτι του.

Μιλιαρὸς κάθε πολίτης ἀγρυπνοῦσε κοιτάζοντας πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τρεῖς σκιὲς βγῆκαν προφυλαχτικὰ ἀπὸ τὸ δημοτικὸ μέγαρο. Ἦσαν ὁ συνταγματάρχης Ντυμπριάζ, ὁ κύριος Ματὲ Ντελαφός, ὁ κύριος Ζυλ. Καὶ οἱ τρεῖς εἶχανε τυλιχτεῖ σὲ μεγάλους μανδύες, καὶ ἀτέφευγαν τὸ φῶς τῶν λιγοστῶν φανοριῶν.

Ὁ δήμαρχος εἶχε ἀποφασίσει αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψη τὴ θέση του καὶ νὰ ἀντιμετωπίση ὁποιαδήποτε ἐνδεχομένη περίπτωση.

Πηδοῦσε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχέρεια...

παραμικρὸ θόρυβο. Ἐξ ἄλλου ἦτανε γνωστὸ, πὼς οἱ Βωτρὲν ἔβλεπαν μὲς στὸ σκοτάδι, ὅπως βλέπη κανεὶς μέρα - μεσημέρι...

Μά, ἂν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ κοιμούνταν, δὲν ἀναπαύοταν καὶ ὁ δόκτωρ Ὀνορᾶ!..

Δεμένος καλὰ σ' ἕναν κορμὸ βελανιδιᾶς, ὁ γιατρός, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸν ἀκρωτηριασμὸ τοῦ μικροῦ του δαχτύλου, κι' ἀνατρίχιαζε διαρκῶς θυμούμενος τὸν τρόμο ποὺ ἔνοιωσε, ὅταν ὁ κακοῦργος. ὡπλισμένος μὲ μιὰ μαχαίρα, τὸν ἐπλησίασε ἀπειλητικός.

Ἦταν ὁ Ἠλίας, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκοψε τὸ δάχτυλο σ' ἕνα καὶ μόνο χτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ του. Ὕστερα τὸν πλησίασε ὁ Οὐμπὲρ ποὺ ἤξερε τὶς ἰδιότητες μερικῶν χορταριῶν καὶ περιποιήθηκε τὴν πληγή του μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα. Στὸ μεταξὺ ὁ Συμεὼν ἔδινε ἐξηγήσεις στὸ δυστυχισμένο τὸ γιατρό:

— Ἂν θέλαμε νὰ σοῦ κάναμε κακό, δὲ θὰ σοῦ κόβαμε μόνο ἕνα δάχτυλο. Ἐσὺ ὀνειπροσωπεύεις γιὰ μᾶς τὸ πολυτιμώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου: Τὴ ζωή μας: Καὶ δὲ θὰ σὲ δώσωμε στοὺς φίλους σου, παρὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως» θὰ λέγη, πὼς μεταβάλανε τὴν εἰς θάνατο καταδίκη μας σὲ ἄλλη ποινή. Τὴ φυλακὴ δὲν τὴν φοβούμαστε. Ἐνῶ μὲ τὴν καρμανιόλα δὲ μπορεῖς νὰ κάνης σχεδὸν τίποτε. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ σοῦ κόψωμε ἕνα δάχτυλο, γιὰ ν' ἀναγκάσουμε τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας νὰ μᾶς ἀφήση τὸ κεφάλι κολλημένο στὸ λαιμό. Ὅταν λάβη τὸ δαχτυλάκι σου τοχυδρομικῶς, θὰ καταλάβη πὼς τὸ ζήτημα εἶνε σοβαρὸ καὶ πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ χορατεύη μὲ τοὺς Βωτρέν!..

— Καὶ ἂν ὁ Πρόεδρος δὲν ὑποχωρήση; ρώτησε ὁ ἄτυχος γιατρός.

— Ἔ.. ἂν δὲν ὑποχωρήση τὴν πρώτη φορὰ θὰ τοῦ στείλουμε ἕνα ἄλλο κομμάτι ἀπὸ τὸ κορμί σου! Κι' ἂν δὲν ὑποχωρήση οὔτε καὶ στὴ δεύτερη, οὔτε καὶ στὴν τρίτη πρόβα, τότε ἀσφαλῶς, τὴν τρίτη μέρα πρέπει νὰ κάνης τὴν προσευχή σου στὸν Παντοδύναμο Μὰ πιστεύω πὼς δὲ θὰ χρειαστῇ νὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ. Ἕνα δάχτυλο πριονισμένο κάνει πάντα ἐντύπωση!..

Ἀφοῦ εἶπαν αὐτὰ οἱ κακοῦργοι στὸ γιατρό, τὸν ἄφηναν μόνο. Καὶ τώρα ὁ δόκτωρ Ὀνορᾶ, πάντα δεμένος στὸν κορμὸ τῆς βαλανιδιᾶς, συλλογιζόταν πὼς θὰ ἦταν πολὺ τυχερός, ἂν μποροῦσε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια μὲ τὸ χάσιμο ἑνὸς δαχτύλου μόνο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι συμμεριζόταν τὴν ἐλπίδα τῶν Βωτρέν, πὼς ὁ ἀκρωτηριασμός του θὰ φέρνε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα...

Πρῶτος ὁ Ἠλίας ξύπνησε σὲ λίγο καὶ τὸν ἐκοίταξε, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν εἶχε μετακινηθῇ ἀπ τὴ θέσι του Ὕστερα χασμουρήθηκε καὶ τὸ ἠμπρό του χασμουρητὸ ξυπνησε καὶ τοὺς δύο ἄλλους ἀδελφούς του. Ὁ Οὐμπὲρ ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατα, κοίταξε γύρω - γύρω καὶ ἐμονομούρισε:

— Ἡ Ζωὴ δὲ γύρισε;

Ὕστερα γύρισε κατὰ τὸ γιατρὸ καὶ κοιτάζοντάς τον καλὰ μὲ ἀπειλητικὰ μάτια πρόσθεσε:

— Ἂν σὲ μιὰ ὥρα δὲ βρίσκεται δῶ, θὰ πῆ πὼς κάτι τῆς ἐσκάρωσαν. Κι' ἂν εἶνε ἔτσι θὰ λάβης ὅτι σοῦ μέλλετοι!

Ὁ δοκτωρ Ὀνορᾶ, ἀντὶ γι' ἀπάντηση, ἐπρόφερε μερικὲς ἀκαταληπτες φράσεις...

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ γιατρὸς δὲν κατάλαβε τίποτε.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶπε:

— Δὲν πιστεύω. Ἂν ἔφερε τίποτα, ὁ Μπαλαοὸ θὰ ἔρχόταν νὰ μᾶς εἰδοποιήση. Ὁ Μπαλαοὸ μᾶς εἶνε πιστός! Σ' ἀλήθεια, αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος!

— Ναί: ἄνθρωπος! εἶπε σὰν ἠχὼ ὁ Οὐμπέρ.

— Δὲ θὰ ἦταν ἄσκημο νὰ τὸν παντρέψωμε μὲ τὴν ἀδερφή μας! ἐπρόσθεσε ὁ Συμεὼν χαμογελώντας.

— Πιστεύω πὼς ἡ Ζωὴ δὲ θὰ γύρεψε καλύτερο...

— Λοιπόν, ἐμεῖς λέω, νὰ τοῦ κάνωμε κουβέντα, ὅταν θὰ τρῶμε.

— Γιὰ κοίτα! Νάτος, ἔρχεται φώναξε ὁ Οὐμπέρ, μὲ τὴ μύτη ψηλά.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ μὲ μιὰ φωνὴ τὸν ἐχαιρέτησαν ἐνθουσιαστικά:

— Καλημέρα Μπαλαοό, καλημέρα!

— Σὲ ποιόνε λένε «καλημέρα»; ἀναρωτήθηκε ὁ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

Συμεών, Ἠλίας, Οὐμπέρ.

Ἐνῶ στὸ Σαὶν - Μορτὲν οἱ πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἀρχὲς εἶχαν ὁρίσει στὴ μεταξὺ αὐτὸ νὰ ἐφαρμόζουν τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως, μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἑτοιμασίες οἱ Βωτρὲν δὲν ἀντιμετωποῦσαν. Τρυπωμένοι στὸ δάσος κοιμόντουσαν ξαπλωμένοι ἀπάνω σ' ἕνα σεντόνι ἀπὸ φέτρη, μὲ τὰ τουφέκια κοντά τους. Τ' αὐλί τους ἦταν ἕτοιμο ν' ἁρπάξη καὶ τὸν

Ὀνορᾶ σκεπτικός.

Κανένας δὲ φαινότανε ἐκεῖ κοντά· καί, πρᾶγμα παράξενο, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ κοίταζαν ψηλά, σὰν νὰ περ'μεναν νὰ πέσῃ κάτι ἀπ' τὸν οὐρανό.

— Λοιπόν, Μπαλασό ; φώναξαν ἑανά κι' οἱ τρεῖς ἀδελφοί, θἄρθῃς ἐπὶ τέλους ;

— Ἔρχομαι ! εἶπε ὁ Μπαλασὸ μὲ φωνὴ βραχνή.

Καὶ ὁ γιατρὸς Ὀνορᾶ εἶδε μὲ κατάπληξη, νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς δένδρου, ἕναν ἄμεμπτο κύριο ποὺ φοροῦσε κάλτσες καὶ εἶχε τὰ παπούτσια του κρεμασμένα στὸν ὦμο. Πηδοῦσε ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο μὲ ἐξαιρετικὴ γοργότητα, καὶ κατέβαινε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, μὲ τὸ καπέλλο στραβά, σὰ νὰ κατέβαινε ἀπὸ κομμιὰ ἄνετη σκάλα...

Ποιὸς νἆταν αὐτὸς ὁ ἀκροβάτης ;

***

Ὅσο κι' ἂν δούλευε ἡ φαντασία του, ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ ὁ γιατρὸς Ὀνορᾶ ὅτι θἄβλεπε νὰ παρουσιάζεται ὁ Νοέλ. Καὶ ὅμως ὁ ἀκροβάτης αὐτὸς ἦταν ὁ Νοὲλ ὁλόκληρος !

Τότε ὁ γιατρὸς ἀνασταίνεται μὲ ἀνανούφιση. Ὁ Νοὲλ δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε ἕνας σωτήρας ! Καὶ τὸ ἀγαθὸ πλακουτσωτὸ πρόσωπο τοῦ νεοφεριένου, μὲ τὰ ὁλοστρόγγυλα παιδιάστικα μάτια ἐπροκαλεσεν ἕνα αἴσθημα ἐμπιστοσύνης στὴν ψυχὴ τοῦ ἄτυχου Ὀνορᾶ

Μόλις πάτησε στὴ γῆ ὁ Νοὲλ ἐκοίταξε τὸ γιατρὸ μὲ ἀδιαφορία καὶ τὸν ἐχαιρέτησε μ' ἕνα : «καλημέρα γιατρέ», τόσο γαλήνιο, τόσο παρασταβιτικό, ποὺ ὁ δυστυχισμένος ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του περισσότερο ἀκόμα ἡσυχασμένο.

Μὰ τ' ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε ὁ φτωχὸς γιατρός ; Ὁ Νοέλ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Κοριολίς, ὁ ἐρημίτης τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἀπέφευγε τὶς κουβέντες μὲ τοὺς ἀνθρώπους, εἶχε μεγάλες φιλίες μὲ τοὺς Βωτρέν, καὶ χωρὶς νὰ νοιάζεται γι' αὐτόν, τοὺς ἔπαιρνε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ ἰδιωτικέρως ; Ἄ ! Αὐτὸ ἦταν ὑπερβολικό !

Πάντα πιὸ μπερδεμένος ὁ γιατρὸς ἐπροσπάθησε ν' ἁρπάξῃ κάτι ἀπὸ τὴ κουβέντα ποὺ γινόταν μεταξὺ τῶν τεσσάρων. Καὶ, χάρις σεὴν πάντοτε δυνατὴ φωνὴ τοῦ Νοὲλ, ἄκουσε τὸν ὑπηρέτη τοῦ Κοριολὶς νὰ λέῃ :

— Ἔρχομαι ἀτὸ τὸ τελευταῖο κλαδὶ τοῦ δένδρου τοῦ Πιερφὲ καὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὅλα πᾶνε καλά, καὶ ὅτι κανένας δὲ μπῆκε στὸ δίσος Μόνο εἶδα κόκκινα πανταλόνα καὶ ἔμαθα πὼς ἑτοιμάζεται μάχη. Γιὰ τὴν ὥρα, ἴσως οἱ στρατιῶτες καπνίζουνε ξαπλωμένοι στὰ χορτάρια. Εἶδα τὴ Ζωὴ καὶ μοῦ εἶπε τί γίνεται στὸ Σαὶν Μαρτὲν. Δὲ φοβόσαστε, μήπως κανένας ἀπὸ τὴ ράτσα σας, τῆς κάνῃ κακό ; Ἐγὼ τῆς τὸ φώναξα, πὼς εἶνε κουταμάρα της νὰ πηγαίνῃ σ' αὐτοὺς· μὰ δὲ μ ἄκουσε Γιὰ πέστε μου, γύρισε ;

— Ὄχι !..

Ἔ, λοιπόν, μάθετε ἀπὸ μένα τὰ μαντάτα: Ξέρω πὼς τὰ κόκκινα πανταλόνια θὰ σᾶς πολιορκήσουν. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, γιατὶ εἶδα τὰ κόκκινα πανταλόνια ξαπλωμένα στὰ χορτάρια !

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ρώτησαν τὸ Μπαλασὸ νὰ τοὺς πῇ τί θέση εἶχαν τὰ στρατεύματα καὶ ὁ Μπαλασὸ τοὺς ἐξώρκισε νὰ μένουν ἥσυχοι, καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἐπαγρυπνοῦσε χωρὶς νὰ λείψῃ στιγμή.

Ἔπειτα κύτταξε τὸ δόκτορα Ὀνορᾶ καὶ ρώτησε τοὺς Βωτρὲν τί τὸν ἤθελαν ἐκεῖ κι' ἂν εἴχανε σκοπὸ νὰ τόνε φᾶνε

Ὁ Οὐμπὲρ τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι τὸν κρα οὐσανε ὡς ὅμηρο καὶ ὁ Μπαλασὸ ξαναρώτησε νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τί θὰ πῇ «ὅμηρος».

Μὰ ὁ Οὐμπὲρ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γιατὶ ἄξαφνα ἡ Ζωὴ ξεπετάχθηκε μπρός τους ἀπὸ ἕνα θάμνο.

— Ποῦ τὸ ηὗρες αὐτὸ τὸ φόρεμα ; τὴ ρώτησε ὁ Οὐμπὲρ βλέποντάς την μὲ θαυμασμὸ νὰ φοράῃ τὸ φόρεμα τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ρωσσίας, ποὖχε κλαπεῖ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο...

— Ἐγὼ τῆς το χάρισα, εἶπε ὁ Μπαλασό. Δὲ μποροῦσα νὰ τὴ βλέπω μὲ τὰ κουρέλια !

— Καλὰ θὰ κάνῃ ἡ Ζωὴ νὰ τὸ φυλάῃ, πρόσθεσε ὁ Συμεών. Ποῦ θὰ βρῇ καλύτερο φουστανι γιὰ το γάμο της ;

Στὰ λόγι' αὐτὰ ὁ Μπαλασὸ ἔβγαλε ἕνα μούγκρισμα καὶ ἔφτυσε ἀπάνω στὰ πόδια τοῦ Συμεών. Σημεῖον πὼς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος.

— Δὲ θέλω τέτοιες κουβέντες μπροστά μου, εἶπε.

— Γιατί ; ρώτησε ὁ Οὐμπὲρ· μιὰ μέρα ἡ Ζωὴ θὰ παντρευτῇ... καὶ σύ, Μπαλασό, σήμερ' αὔριο θὰ παντρευτῇς ..

— Ἐγώ ;... φώναξε ὁ ἀνθρωποτίθηκος πηδώντας πίσω. Ἐγώ, νὰ παντρευτῶ μὲ ἕνα κορίτσι τῶν ἀνθρώπων ; Ἄ ! Ποτέ ! Φοῦ !

Φοῦ ! Γκουέκ ! Γκουέκ !

Κι' ἐχτύπησε δυνατὰ τὸ στῆθος του.

— Ἄφησες καμμιὰ ἀρραβωνιαστικιὰ στὴν πατρίδα σου ;

— Ναί, ἴσως στὸ δάσος τῆς Μπαντάνγκ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπαλασὸ μὲ κλαμένη φωνή.

Ὕστερα τράβηξε μακρυά, ἔπεσε χάμω, μὲ τὸ πρόσωπο καταγῆς, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια, κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

— Συλλογιέται τὸ δάσος τῆς Μπαντάνγκ.

Ἂς κάνωμε τὴ δουλειά μας, ἐμεῖς, εἶπαν οἱ Βωτρέν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

Οἱ στρατιῶτες καὶ ὁ στρατηγὸς Σμελένσκης. Πῶς τὸν λέγανε... Ὁ Σκουράτζος !... Ὁ τραυματισμὸς τοῦ λοχαγοῦ Φραγκοπούλου καὶ ἡ φυγὴ τῶν νοσοκόμων. Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ εὐζώνου Μάργκρη. Στὸ στρατοδικεῖο. Συγκινήσεις καὶ δάκρυα. Τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ματσούκα...

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα μερικὰ ἀπὸ τὰ τόσον ἐνδιαφέροντα ἀνέκδοτα τοῦ ὀλεθρίου πολέμου τοῦ 1897.

Κατὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν οἱ στρατιῶτες δὲν μποροῦσαν νὰ θυμηθοῦν τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ Σολένσκη.

Ἄλλοι τὸν ἔλεγαν Σμολέντζο, ἄλλοι Σμόλεμς, ἄλλοι Σουλέτσου, Σκολέτζο καὶ... Σκουράτζο !...

Ὑπάρχει δὲ καὶ ἕνα ἠλίθιο τραγουδάκι, γιὰ τὴ μάχη τοῦ Βελεστίνου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τον στρατό, μετεδόθηκε καὶ τραγουδιόταν τότε σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Κι' ὁ καϋμένος ὁ Σμολέντζος,
πολεμάει μὲ τὴν Τουρκιά,
ἔχει ἄνδρες παλληκάρια,
τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιά.
Κι' ἂν ἤθελες Ἐτέμου (Ἐτὲμ)
μὲσ' στὰ Φάρσαλα νὰ μπῇς,
ἔπρεπε νὰ μᾶς ρωτήσῃς,
ἂν τὸ θέλαμε κι' ἡμεῖς.

Ἡμεῖς δὲν τὸ θέλαμε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μᾶς ρώτησε ὁ Ἐτέμ.

***

Ἕνα συγκινητικὸ ἐπεισόδιο ἔγινε τὸ 97 σὲ μιὰ δίκη τοῦ Στρατοδικείου.

Κατηγοροῦντο τρεῖς νοσοκόμοι, οἱ ὁποῖοι διαταχθέντες νὰ μεταφέρουν ἕνα τραυματίαν ἀνθυπολοχαγόν, ἀφῆκαν τὸ φορεῖο καὶ τὸ ἔκοψαν λάσπη !

Ὁ τραυματίας ἦταν ἕνας Ζακύνθιος, ὁ τότε ἀνθυπολοχαγὸς Δημ. Φραγκόπουλος, ποὺ πληγώθηκε στὰ Πέντε-Πηγάδια κι' ἐκινδύνευσε μάλισα, κατόπιν νὰ ὑποστῇ ἀκρωτηριασμὸ τοῦ ποδιοῦ του, ἀπὸ τοὺς γιατρούς.

Ὅταν ὁ Φραγκόπουλος εἶδε ὅτι τὸν ἄφησαν οἱ νοσοκόμοι κι' ἔφυγαν, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του κι' ἑτοιμαζόταν νὰ σκοτωθῇ, γιατὶ οἱ Τοῦρκοι θὰ τὸν ἔπιαναν ἀμέσως. Περνοῦσε ὅμως ἀπὸ κοντά του ὁ εὔζωνος Β. Μάργαρης ὁ ὁποῖος ἔτρεξε καὶ τοῦ πῆρε τὸ περίστροφο.

— Μή, κύριε ἀνθυπολοχαγέ ! τοῦ φώναξε.

— Σκότωσέ με, καϋμένε Μάργαρη ! τοῦ εἶπε ὁ Φραγκόπουλος.

— Ὄχι, ὄχι ! Μαζὶ θὰ πᾶμε !

Καὶ τὸν κόβει στὸν ὦμο καὶ τὸν σώζει ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἐχθρῶν. Στὸ χειρουργεῖο ποὺ πῆγε δὲν ὑπῆρχε ἐπίδεσμος ! Ὁ Μάργαρης προμηθεύεται ἀμέσως ἐπίδεσμο ἀπὸ τὴ... φουστανέλλα του, τὴν ὁποίαν ξεσχίζει καὶ δένει τὴν πληγή !

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναναμωθῆκαν.

Στὴ δίκη τοῦ στρατοδικείου,ὁ Μάργαρης εἶχε κληθεῖ ὡς μάρτυς. Μόλις τὸν εἶδεν καὶ τὸν ἀνεγνώρισε ὁ Φραγκόπουλος ἔτρεξε, τὸν ἀγκάλιασε καί ἄρχισε νὰ καταφιλῇ μὲ δάκρυα τὸν λεβέντη καὶ σωτῆρα του.

Ἡ συγκίνηση μετεδόθη σ' ὅλο τὸ δικαστήριο, τὸ ὁποῖο γιὰ κάμποσα λεπτὰ διέκοψε τὴν συνεδρίασί του...

***

Ὁ ποιητὴς Σπῦρος Ματσούκας, στὴν μάχη τοῦ Βελεστίνου, καὶ κάτω ἀπὸ τὴ βροχὴ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν ἔκανε... τοῦμπες καὶ ποιήματα !

Ἀργότερα δὲ στὴ Λαμίαν καταπικραμένος γιὰ τὴν ἧττα, πῆγε καὶ ἔγραψε καὶ κόλλησε στὴν πόρτα τοῦ ἐπιτελείου :

Λεβέντες θέλει ὁ πόλεμος,
κι' ὄχι σὰν κι' ἐσᾶς,
ποὺ προτροπάδην φεύγετε
στῶν Τούρκων τὰς σκιάς !..

Δι' τὸ ἐπίγραμμα αὐτὸ εἰσήχθη σὲ δίκη ἐπὶ «*προσβολῇ τῶν ἀνωτέρων*», διότι ἦτο ὑποδεκανεύς, ἀλλὰ ἀθωώθηκε πανηγυρικῶς !...

Ὁ παλαίμαχος

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἕνας ἐπιθεωρητὴς πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιο δημοτικὸ σχολεῖο σ' ἕνα μικρὸ χωριό. Ἡ δασκάλα γιὰ νὰ βγῇ ἀσπροπρόσωπη σήκωσε στὸ μάθημα μιὰ ἀπ' τὶς ἐξυπνότερες μαθήτριές της, ἕνα κοριτσάκι πέντε χρονῶν καὶ τὴ ρώτησε :

— Ἔλα, χρυσῆ μου, πὲς στὸν κύριο ἕνα κ' ἕνα πόσα κάνουν ;

Τὸ κοριτσάκι τὰ εἶχε χάσει τὸ καϋμένο καὶ κοίτοζε τὸν ἐπιθεωρητὴ ντροπαλά.

Τότε ἐκεῖνος, σήκωσε τὰ δύο δάχτυλά του καὶ τοῦ τὰ ἔδειχνε.

Ἡ μικρὴ κοίταξε λιγάκι κατάπληκτη αὐτὴ τὴ χειρονομία του καί, βλέποντας πὼς ὁ κύριος ἐξακολουθοῦσε νἄχῃ σηκωμένα τὰ δύο του δάχτυλα, λέει στὴ δασκάλα:—«Δεσποινίς, ὁ κύριος θέλει νὰ πάῃ πρὸς... νερ... του !...»